

PRIMER CERTAMEN DE TEATRE INFANTIL D'ESCRITURA I REPRESENTACIÓ

CURS 2025–2026

Alumnes de 5è i 6è de primària

1936
2026
ANIVER
SARIO

Amb la col·laboració de:

**Conselleria d'Educació
i Universitats**

Direcció General de Primera Infància,
Atenció a la Diversitat i Millora Educativa

**Consell de
Mallorca**

Fundació "la Caixa"

1936
2026
ANIVER
SARIO

Pedro J. Lorente

President del Cercle de Belles Arts de Palma

El Cercle de Belles Arts de Palma, fundat l'any 1936 i amb seu a Can Balaguer, és una entitat privada sense ànim de lucre declarada "Centre de Protecció de les Belles Arts i d'Utilitat Pública". Des dels seus inicis, treballa per promoure i preservar la cultura i les arts, amb la voluntat de ser un referent cultural a les Illes Balears.

Amb aquest compromís, enguany hem impulsat el I Certamen Infantil d'Espectura i Representació Teatral, una iniciativa destinada a apropar el teatre als més joves i fomentar la creativitat, la imaginació i el treball en equip dins les aules.

Volem agrair la participació dels centres educatius, dels docents i, especialment, dels alumnes que han fet possible aquesta primera edició amb entusiasme i dedicació. Aquest llibret recull les cinc obres finalistes i és una mostra del talent i la implicació de tota la comunitat educativa.

Confiam que aquest certamen tenguí continuïtat i es consolidi com un espai de promoció del teatre escolar i de la cultura entre les noves generacions.

© de la publicació:

Cercle de Belles Arts
de Palma de Mallorca

© de les obres:

cada centre educatiu participant

Disseny:

antonialorente.es

Carrer Unió 3, segona planta
Can Balaguer
07001 Palma

Tel. 657 581 581
info@circulopalma.es
www.circulopalma.es

Josep Miró Camps

Actor i Vocal de Teatre de la Junta Directiva del CBA.
Director del CBA Teatre

El teatre és molt més que pujar damunt un escenari. És crear, imaginar, escoltar, compartir i aprendre a fer feina en equip. Amb aquesta idea va néixer el I Certamen Infantil d'Espectacle i Representació Teatral del Cercle de Belles Arts, un projecte pensat perquè els alumnes poguessin viure el teatre des de dins, participant en tot el procés creatiu: des de l'escriptura del text fins a la seva representació escènica.

Durant aquests mesos hem pogut veure com les aules s'han convertit en petits espais de creació teatral, on cada alumne ha trobat el seu paper: interpretant, dirigint, creant decorats, preparant el vestuari, la música, el maquillatge o coordinant l'escena. Precisament aquí rau la grandesa del teatre escolar: tots sumen, tots són importants i tots formen part de la mateixa història.

Aquest certamen no només vol fomentar l'escriptura i la interpretació, sinó també despertar l'interès pel teatre entre els infants i donar valor a una disciplina artística que ajuda a desenvolupar la creativitat, la comunicació, la confiança i el treball col·lectiu.

Ha estat emocionant descobrir la imaginació, la sensibilitat i l'entusiasme dels alumnes participants. Per això hem volgut recollir en aquest llibret les cinc obres finalistes d'aquesta primera edició, com a mostra del gran talent i esforç que hi ha darrere cada projecte.

Gràcies a tots els centres, professors i alumnes per haver format part d'aquesta aventura teatral. Esperem que aquesta sigui la primera de moltes edicions i poder continuar compartint escenaris, històries i creativitat amb totes les escoles de les Illes Balears.

MEMBRES DEL JURAT

Joan Bibiloni Vivancos
Actor

Jaume Miró Adrover
Dramaturg, director i guionista de teatre.

Xisco Barceló Martínez
Periodista, escriptor i presentador de ràdio i televisió.
Membre de la Junta Directiva del CBA.

VOCALS

Josep Miró Camps
Secretari del Jurat.
Actor, Vocal de Teatre de la Junta Directiva del CBA i Director del CBA Teatre.

Pedro J. Lorente Muñoz
President del CBA.

OBRES FINALISTES

ESCRITURA DE TEXTOS TEATRALS:

El color de l'amor	7
Xarlie, Xarlie jugam?	16
L'esgrimista	22

ESCRITURA DE TEXTOS TEATRALS I REPRESENTACIÓ TEATRAL:

Robots vs. Humans.	26
No donis l'esquena, ni tanquis els ulls.	32

EL COLOR DE L'AMOR

A un institut, l'arribada d'en Michael, un alumne nou vingut d'Àfrica, genera reaccions diverses entre els companys, des de prejudicis fins a curiositat. Na Clàudia s'hi acosta i entre ells neix una relació especial, però hauran d'afrontar conflictes dins l'escola i també a casa. Una història sobre racisme, convivència i com l'amor pot superar barreres.

Col·legi:

CEIP Pere Rosselló Oliver d'Alaró

Curs:

5è B de Primària

Assignatura:

Llengua Catalana

Professor:

Toni Gil Martorell

ESCENA 1

(Fons d'un institut)

(Taules i cadires)

(A l'institut del poble Morera)

Clàudia: Paula, t'has enterat de que arriba un nin nou?

Paula: No, de veres?

Clàudia: Sí!! I vendrà a la nostra classe.

Paula: És d'Àfrica no? Ens ho va dir ahir la professora, ara me n'he recordat *(ring, sona el timbre per entrar a classe)*

Rosa: Bon dia alumnes, com esteu? Com ja sabeu tenim un nin nou a classe, en Michael.

Jordi: És d'Àfrica!! Quin pal!! És de color.

Rosa: *(Amb cara enfadada)* Què has dit Jordi?

Jordi: *(Amb cara d'avergonyit)* Res res...

Paula: Has sentit el que ha dit? És un pocavergonya.

Clàudia: Ja, però en qualche moment algú li hauria de dir alguna cosa.

Rosa: Va, escolteu que en Michael està esperant. Benvingut Michael! *(Diu la professora amb cara d'alegria).*

Jordi: Ja ha arribat el pell xocolata!!

Clàudia: *(xiuxiuejant a na Paula)* No és tan feo eh...

Paula: Què ja t'agrada? Si només fa cinc minuts que el coneixes.

Clàudia: Ja... Però no es culpa meva.

Jordi: Michael, a na Clàudia li agrades.

Clàudia: *(avergonyida)* Jordi! Què dius?? A mi no m'agrada!

Paula: Tranquil·la, igualment l'entén poc i no sap xerrar gaire.

Clàudia: Llàstima que no tenc el traductor a mà, que si no anava a dir-li que anés alerta amb el Jordi.

Rosa: Anem a presentar-nos al Michael.

Paula: Venga!! És la teva oportunitat!

(Quan li toca a na Clàudia)

Clàudia: *(amb cara d'enamorada)* Hola Michael, jo som na Clàudia.

(Ring sona el timbre per baixar al pati)

Rosa: Algú s'ofereix a estar amb el Michael el temps del pati? Ningú? Idò Michael, avui aniràs amb na Clàudia i na Paula.

Clàudia: *(Se l'hi ha il·luminat la cara)* Ho has sentit Paula? En Michael ve amb nosaltres.

Paula: Ja, però no obris tant la boca que es veu que estàs nerviosa!

ESCENA 2

(Fons d'un pati amb taules i cadires)

(Tots els alumnes de 2n d'ESO surten al pati)

Jordi: *(pel passadís sortint al pati)* Tranquil·la Paula, que tant si té la boca oberta o la té tancada, se li nota igual que està nerviosa. *(Se'n va a jugar a futbol amb els seus amics)* Michael: Gràcies per oferir-vos a estar amb jo.

Paula: Na Clàudia està encantadíssima de estar amb tu!

Michael: I jo també.

(Es miren de reüll)

ESCENA 3

(Fons d'una classe)

(Ring sona el timbre per anar a la classe de matemàtiques)

Rosa: A veure nens, avui heu de posar-vos per grups de tres. Feies-ho ràpid, no tenim molt de temps.

Clàudia: Michael, Paula, veniu? Fem aquest grup? Pens que podria funcionar molt bé.

Jordi: Una pregunta Michael, abans de venir aquí, havies caigut dins un bassiot ple de fang oi?

Clàudia: Jordi! No et fiquis amb el Michael! Que tu quan vas arribar pareixia que t'havien tirat un poal ple de farina.

Paula: Si, te raó

ESCENA 4

(Ring torna a sonar el timbre per acabar les classes i anar al menjador)

(Sortint del menjador)

Michael: Clàudia, t'acompanyo a casa teva? A mi me ve de camí. Clàudia: D'acord!!

Jordi: Mare meva Michael! Com és que ara te'n vas amb na Clàudia? Això pareix més que una amistat, eh?

(Sortint de l'escola)

ESCENA 5

(Fons d'un carrer, taules i cadires)

Jordi: *(provocant)* Eh Michael, com et va amb la Clàudia? T'agrada?

Michael: Buenooo...

Jordi: *(xerrant amb un to de veu inadequat)* A mi m'agrada des de petit, així que ni se t'acudeixi acostar-t'hi a ella.

Paula: Venga Clàudia, seria millor que ens anéssim.

Jordi: Jo també venc.

Michael: No! Hi vaig jo, no tu!

(Comencen insultant-se i després pegant se)

Júlia (directora): Què és aquest escàndol?

Paula: Que s'estan pegant!

Clàudia: Per jo... O no?

Michael i Jordi: Pot ser...

Júlia: Michael, Jordi! A direcció ja! *(Diu enfadada)*

(Ja a direcció)

Júlia: Ara truco als vostres pares. *(Xerrant per telèfon amb els seus pares.)* Els vostres fills s'estaven pegant per una nina, veniu urgent i esper que xerreu d'això a casa.

ESCENA 6

(Taules, cadires, i un mòbil de mentida)

Michael: *(agafa el mòbil i fa una videotrucada amb la Clàudia)* Hola Clàudia! No puc estar ni un minut fora tu.

Clàudia: Jo tampoc! Necessitava veure't.

Michael: Quedam avui a les 16:00 al camp de futbol?

Clàudia: Perfecte! Allà estaré, fins aviat.

ESCENA 7

(Al fons hi ha un decorat d'un bar amb persones dins, pavelló de volei, camp de futbol i persones caminant)

(En Michael i na Clàudia es troben al camp de futbol)

Clàudia: Hola Michael! Com estàs?

Michael: Bé, et volia fer una pregunta però...

Clàudia: Sense vergonya, saps que tenim molta confiança!

Michael: T'agrat?

Clàudia: *(es posa vermella)* Sí.

(en Michael s'acosta a la Clàudia i es donen un petó)

Jordi: Ai no merda! El Michael s'està donant un petó amb na Clàudia! Eh, tu, Michael!! Què fas donant un petó a la meva al·lota?

Clàudia: Si te refereixes a jo... Te'n pots anar oblidant.

(Na Clàudia i en Michael se'n van a casa d'en Michael donat-se la mà)

Michael: Hem de donar-nos pressa, que el meu pare arriba de aquí poc i si ens veu junts i a damunt a casa meva no vegis la que ens caurà.

Clàudia: Que et pareix si avis a la meva mare i li dic que avui a casa tenim visita? Així et presentem.

Michael: Perfecte! I un altre dia et presento jo als meus pares. Segurament els hi cauràs molt bé.

Clàudia: *(cridant a la seva mare)* Hola mamà, com estàs? Què et sembla si avui ve visita? És una persona molt especial que estic coneixent...

Victòria: *(Mare de na Clàudia):* Perfecte! Per sopar que faig idò? Diguem alguna cosa que li agradi per menjar.

Clàudia: Podries fer spaghetti carbonara, a ell li agraden molt.

Victòria: D'acord, fins aviat

ESCENA 8

*(Entrada d'una casa i una cuina amb menjador.)
(A casa de la Clàudia.)*

Victòria: Hola Clàudia i...

Clàudia: Michael, es nom Michael

Michael: Hola Victòria, na Clàudia m'ha xerrat molt bé de vostè.

Victòria: Ai que mona na Clàudia! Vinga, comencem a sopar *(menjant el spaghetti)*

Michael: Mmm... Què bons que estan els spaghetti!

Sebastià (germà de na Clàudia): Qui és aquest?

Victòria: És el millor amic de na Clàudia, es diu Michael. Michael i Clàudia: (es miren i diuen a la vegada) Noooo.

Michael: Som més que millors amics...

Sebastià: Uuuuuuu Clàudia i Michael!!! Ticu ticu ticu.

Clàudia: Perdona que no et presenti al meu germà, ell és en Sebastià, Sebastià, ell és en Michael.

Michael: Doncs el sopar ha estat molt bo, però els meus pares volen que sigui a casa a les 21:00, així que millor me'n vaig, adéu!!! Gràcies per tot.

Clàudia: Espera Michael, t'acompanyo!

Michael: Perfecte... Adéu i bona nit.

ESCENA 9

(Carrer amb faroles i fums)

(Al carrer sortint de casa de la Clàudia)

Clàudia: segur que t'ha agradat el menjar?

Michael: Sí, ha estat boníssim. Què et pareixeria si demà et presento jo als meus pares?

Clàudia: Perfecte! Però demà quan t'aixequis me crides, d'acord?

Michael: D'acord!! Bona nit!

(Al dia següent)

(La Clàudia crida al Michael)

Clàudia: Bon dia Michael, com estàs? Ja li has dit als teus pares que avui venc a sopar?

Michael: Sí... A les 19:30 vens a casa, d'acord?

Clàudia: Perfecte, allà seré .Fins aviat

(Abans de sopar)

(Ding dong... Sona el timbre de la casa del Michael)

Michael: Benvinguda Clàudia, ella és la meva mare, Holly i ell és el meu pare, Richard.

(Abans de que pogués acabar el pare del Michael l'interrompeix)

Richard: Michael!!! No ens facis enfadar! Tu no ens havies dit que era blanca!

Michael: Però papà!!! Jo puc estar amb qui vulgui! No necessito el teu consentiment!

Holly: Richard, no ens hem passat un poc? És veritat que no necessita el consentiment de ningú.

Richard: M'és completament igual! Ja pots començar a endur te'n a aquesta blanca de casa nostra!

Michael: Obliguem! *(Se'n van amb la Clàudia)* Anem a sopar a un restaurant, jo et convido.

(De camí cap al restaurant)

Clàudia: Moltes gràcies Michael, però no vull ser un problema per a la teva família.

(Ja a el restaurant).

(A en Michael li sona el telèfon, és el pare)

Clàudia: Agafa'l, tal vegada és important.

Michael: No, estic molt enfadat amb ell.

(El pare del Michael crida a la Clàudia, sona el telèfon de la Clàudia i la Clàudia l'agafa).

Clàudia: Sí?

Richard: Hola Clàudia, som el pare del Michael, només et volia demanar perdó . Clàudia: No es preocupi, tots ens podem equivocar.

Richard: Gràcies per perdonar-me. Me passaràs amb el Michael?

Clàudia: És clar, aquí el té.

Michael: *(amb to enfadat)* Què vols?!

Richard: Només demanar-te perdó, no m'hauria d'haver comportat així amb la teva al·lota. Te faria ganes que demà vingueu a sopar?

Michael: És clar!!! Gràcies per disculpar-te! Adéu pare.

Richard: Adéu.

ESCENA 10

(Fons d'institut)

(Al dia següent a l'institut)

Jordi: Ahir vos vaig veure sopar, que ja és oficial?

Clàudia i Michael: Sí... Tens algun problema?

Jordi: Buff

Michael: Em prenc això com un sí.

(Sortint de l'institut)

(Ring... Sona el timbre per sortir de les classes)

Michael: A les 19:00 vine a casa meva per sopar i aquesta vegada no te n'aniràs, d'acord?

Clàudia: D'acord! Allà seré.

ESCENA 11

(Casa d'en Michael)

(A l'horabaixa a hora de sopar)

(Ding dong... Sona el timbre de la casa del Michael)

Michael: Hola Clàudia! Què guapa que estàs!!! *(Dia amb cara d'enamorat)*. Clàudia: Gràcies... Tu també estàs molt guapo.

Richard: *(surt a l'aporta a donar la benvinguda a la Clàudia)* Hola Clàudia, passa passa, estàs a casa teva.

Holly: Hola Clàudia, vine a seure per aquí. Estem encantats de tenir-te aquí de nou...

Clàudia: Jo també... I quina bona olor que fa!! Què hi ha per sopar?

Richard: Pizza cassolana i de postre una coca de na Holly.

(Després de sopar)

Clàudia: Moltes gràcies per haver-me convidat! Fins un altre, bona nit. *(Na Clàudia se'n va a la seva casa)*

(A les 7:30 del dematí a la Clàudia li sona el mòbil)

Clàudia: Michael, ets tu?

Michael: Sí som jo... Et cridava per dir-te si a les 17:00 vendries al camp de futbol? Clàudia: És clar!! Allà ens veurem.

(A les 17:00 de aquella tarda)

Clàudia: Has vingut!!!

Michael: És clar que he vingut! Per cert, te'n recordes de la darrera vegada que vàrem venir aquí?

Clàudia: Si és clar... Va ser el nostre primer petó

Michael: És vera, ho hem de repetir, o no?

(S'acosten i es donen un petó).

Fi

XARLIE, XARLIE JUGAM?

Un grup de joves invoca en Xarlie amb un joc aparentment innocent, però tot es converteix en una experiència terrorífica quan el joc es transforma en una amenaça real. Entre pors, desafiaments i moments de perill, hauran d'afrontar les conseqüències de les seves decisions. Finalment, la història fa un gir inesperat, posant en valor l'amistat, el perdó i la necessitat de sentir-se acceptat.

Col·legi:

CEIP Pere Rosselló Oliver d'Alaró

Curs:

5è A de Primària

Assignatura:

Llengua Catalana

Professor:

Jerònia Rubí

ESCENA 1

(A un orfenat. Una sala sense llum na Lara, Abril, David, Toni i Marc juguen a Xarlie, Xarlie).

Lara: Xarlie, Xarlie estàs aquí?

Abril: *(impacientment)* Va, respon ja, fes via!

Xarlie: *(Amb veu sinistra)* Sí,estic aquí!

Teresa: *(cridant)* Correu per la vostra vida, anem per la finestra. Correu!

ESCENA 2

(Apareixen davant la jugueteria.)

Lara: Al·lotes no puc més, entrem a la jugueteria.

(Entren a la jugueteria)

Abril: No sé si falta molt per tancar, haurem de passar aquí la nit?

Teresa: Sí, demà ja veiem el que feim.

(Mentre dormien a un ós de peluix... El cap de l'ós es va rompre i va començar a sagnar)

Lara: *(Espantada)* Què ha estat això?

Abril: *(Espantada i amb la veu tremolosa)* A l'ós de peluix se li ha caigut el cap!

Teresa: Però qui ha estat?

Xarlie: *(Veu en off amb to sinistre)* Jo!!

Lara: *(Espantada)* Qui ets tu i que vols de nosaltres?

Xarlie: *(Veu en off amb to amable)* En Xarlie, voleu jugar al meu joc?

Abril: *(Amb veu tremolosa)* Quin joc?

Xarlie: *(En off)* No ho recordeu? El joc de la mort...

Totes: *(Espantades i cridant)* El joc de la mort?

Xarlie: *(En off)* Sí, veig que ho recordeu, juguem!?

Teresa: Al·lotes, jugam?

Lara: *(Insegura)* M'apunt.

Abril: Estau segures? Sembla perillós.

Teresa: Si no ho provam com ho sabem?

Abril: *(Indecisa)* D'acord.

Lara: Xarlie, Xarlie jugam.

Xarlie: *(En off)* Vos esper a mitjanit a la zona de pepes de porcellana, no tardeu.

Teresa: Quina hora és?

Abril: No ho sé, l'única que té rellotge és la Lara.

Lara: El meu rellotge no funciona!

Xarlie: *(En off, veu alegre i una rialla sinistra)*
No sabeu l'hora? Mala sort! Ha! Ha! Ha!

Teresa: Crec que encara és prest.

Abril: Jo aniria a dormir a la zona de les pepes de porcellana.

Lara: No em fa cap gràcia, em fa por.

Teresa: *(Rient-se de na Lara)* Va, no siguis exagerada!

Abril: Venga anem cap a allà.

Lara: D'acord, però no vos rieu si començ a córrer de sobte.

(Mentre van cap a la zona de pepes s'assusten amb moltes coses)

Teresa : *(Amb veu espantada)* Xarlie, Xarlie estan preparades per jugar.

Xarlie: *(Veu en off)* Us estava esperant, començau a fer preguntes.

Abril : *(Molt atemorida)* Vius aquí?

Xarlie: *(En off, amb to burleta)* Tu que creus?

Teresa: Ets en aquesta habitació?

Xarlie: *(Veu en off)* És clar que sí.

Lara: *(Dramatitzant massa)* Morirem avui?

Xarlie: *(Veu en off, en to burleta)* No està amb les meves mans, però... Sí.

Lara: *(Quasi plorant)* Ahhh, jo no vull morir, som massa jove!

Xarlie: *(Veu en off, irònicament)* Aiii! Quina pena em feis. Ha! Ha! Ha!

(Fosc)

ESCENA 3

(Toni, David i Marc entren a la zona de pepes de porcellana)

Toni: Hola nines! No ens veiem des de que vam jugar a Xarlie, Xarlie, a l'orfenat.

David: Aquella nit quasi m'acub de por.

Xarlie: *(Veu en off)* Qui són aquests nins? No els he vist entrar, *(amb veu sinistre)* voleu morir?

Marc: *(Despreocupat)* Sí, jo m'apunt!

Teresa: *(Enfadada)* No diguis això!

Abril: No sabeu la por que pot arribar a fer! Lara: És veritat.

David: *(Amb veu burleta)* No m'ho crec ,és impossible.

Toni: Estic amb en David no pot ser molt dolent. Xarlie: *(Veu en off)* Us estau rient de mi?

Marc: *(Irònicament)* Què va! Mira com tremol! Ha! Ha! Ha!

Lara: *(Preocupada)* No sabeu bé, la por que pot arribar a fer.

Xarlie: *(Veu en off, rient)* Té raó, preparau-vos. Ha! Ha! Ha!

David: No crec amb els fantasmes.

Toni: *(Dirigint-se a les nines)* Vosaltres sí?

Teresa: Sí,òbviamment.

Toni: *(amb to burleta)* Covards.

Xarlie: *(Veu en off)* Les noies m'entenen, us convid a jugar al joc de la mort. Us apuntau?

Marc, David i Toni: És clar que sí.

Lara: *(Cridant)* No!

Abril: Però que deis!? Voleu morir?

Xarlie: *(Veu en off)* La mort està més a prop del que pensau...

Marc: No te tinc por. Vina aquí si vols.

Xarlie: *(Veu en off)* Perfecte agafau dos llapis i un paper. *(Juguen Xarlie, Xarlie mentre sona "Pandora's music box")*.

David: Nines, veis com no passa res?

Marc: Li demanam, si morirem avui?

Toni: Si vinga. Xarlie, Xarlie, morirem avui?

Xarlie: *(Veu en off)* Sí!

Teresa: *(Espantada)* No ,no vull morir avui.

David: Ui! Potser sí que teníeu raó!

Abril: Ho veis, per no fer cas!

Xarlie: *(Veu en off)* D'acord, veig que estau preparats.
Ara venc.

Lara: Mai li he vist la cara, farà por?

Teresa: A tu que et pareix...

(Fosc)

ESCENA 4

(En Xarlie apareix a l'habitació)

Xarlie: Bon dia, o millor dit, bona nit.

Abril: Oh Déu meu, ets tu de veritat?

Xarlie: Tu què creus? Què soc una paret?

(De sobte s'apaguen els llums...)

Xarlie: Pensàveu que això havia acabat, doncs no,
acaba de començar.

(Els nins surten corrent, i Xarlie ataca a la Lara i a la Teresa)

Lara: *(Dramatitzant molt)* No ens matis, per favor.

Abril: Si ens mates, tindràs terribles conseqüències!

Xarlie: No tu no et preocupis, no et mataré.

Teresa: I perquè no?

Xarlie: *(Dubtant)* Perquè... M'agrada!

Abril: D'acord, al·lotes me'n vaig amb ell.

Lara: *(Dirigint-se a Abril)* Molt bé, mai ens havies
caigut bé.

Teresa: *(Satisfeta)* Quines ganes tenia de dir-ho.

Xarlie: *(Cridant)* Morireu!

Abril: *(Espantada i preocupada)* No!

(En Xarlie ataca a la Lara i la Teresa)

Lara: *(Quasi morta)* Ja l'has sentida!

Xarlie: *(Rient)* Això passa quan faltes al respecte a les
persones! No hauríeu d'haver dit que no vos queia bé!

*(Abril s'aixeca a ajudar a les seves amigues i les
intenta salvar)*

Teresa: *(Tartamudejant)* Ajuda! Per favor.

Xarlie: *(Enfadat)* Abril, què fas?

Abril: Ajudar a les meves amigues. No deixaré que
morin.

Xarlie: No veus el que t'han dit?

*(Abril empeny a Xarlie i ajuda a aixecar-se a les seves
amigues)* Teresa: *(Amb cara de sorpresa)* Ens has
salvat!

Lara: Però, perquè?

Abril: Sempre sereu les meves amigues, tota la meua
vida he estat sola, fins que finalment us vaig trobar.

Teresa: Jo em pensava que t'havies enfadat.

Lara: No t'has enfadat?

Abril: Bé dels errors s'aprèn, això m'ha passat moltes
vegades. *(S'abracen les tres ben fort)*

Xarlie: M'encantaria tenir amics com aquests, la
realitat és que jo mai he tingut amics, per això volia
destruir els que sí en tenen.

Teresa: Vina cap a aquí.

*(S'abracen els quatre junts mentre sona "Yo me me-
rezco la fiesta".)*

Xarlie: Gràcies per incluír-me, mai havia tingut ami-
gues.

*(Saluden mentre sona "Canción Bonita") (Al final es
sent un crit aterrador).*

L'ESGRIMISTA

La història d'en David, marcat per una infància difícil i la pèrdua, mostra la seva lluita per tirar endavant a través de l'esgrima. Anys més tard, la seva filla Júlia haurà d'afrontar els seus propis dubtes quan el seu pare pateix un greu accident que trenca el seu somni. Decidida a ajudar-lo, la Júlia s'esforça per aconseguir allò que ell no va poder, en una emotiva història de superació, amor i sacrifici.

Col·legi:

FEST Santíssima Trinitat de Palma

Curs:

6è de Primària

Assignatura:

Llengua Catalana

Professor:

Tomeu Crespí Pericàs

Acte I: Una infància difícil

Hi havia un nin que es deia David. En David va tenir una infància difícil perquè, quan va néixer, la seva mare va morir i el seu pare el va abandonar. Com que no podia viure amb els seus pares, se'n va anar a viure amb la seva àvia.

A en David li encantava l'esgrima; era el seu esport preferit i n'era molt bo. Tot i això, patia assetjament pel fet de no tenir pares. Eren tres els qui l'assetjaven, i un d'ells també feia esgrima.

Lia: Ha, ha, ha!

Maribel: *(Li llença el berenar a terra).*

Samuel: Ets un perdedor!

Sara: Deixa-ho en pau!

Sara: Estàs bé?

Christian (David): Sí, gràcies.

Acte II: El somni truncat

Quan en David ja era gran, va conèixer l'amor de la seva vida, anomenada Lucía Escobedo. Poc després, en David es va convertir en pare; era l'home més feliç del món. Però la tragèdia va tornar: quan la Júlia va néixer, la Lucía va morir.

Christian (David): Per què?!

Això el va deixar fet miques. Des que la Júlia va néixer, ell va començar a practicar esgrima de nou i, al cap de pocs anys, la nina va demostrar un nivell molt avançat per a la seva edat. En David va jurar a la seva difunta dona que seria el millor esgrimista del món.

Christian (David): Ho aconseguiré per tu, Lucía...

Tanmateix, quan la Júlia va fer 13 anys, ja no volia fer esgrima.

Sara (Júlia): Com li ho puc dir, al meu pare? No vull fer més esgrima.

Acte III: L'accident

Un dia, la Júlia va anar a l'oficina del seu pare per parlar-ne, però va veure que ell no hi era. Es va preocupar, ja que el seu pare li havia dit que aquella tarda estaria a casa tot el dia. De sobte, rep una trucada al mòbil.

Lia (Veu de l'hospital): Hola? Júlia Martínez?

Sara (Júlia): Sí, sí, soc jo.

Lia: Li volíem comunicar que el seu pare és a l'hospital en estat greu.

Sara (Júlia): Què? Ara mateix hi vaig!

Quan la Júlia arriba a l'hospital, veu el que mai no s'hauria imaginat: el seu pare havia perdut una cama. La Júlia es posa a plorar.

Sara (Júlia): PER QUÈ?!

A en David li posen una pròtesi perquè pugui caminar. Ell intentava continuar amb l'esgrima perquè el seu somni era arribar a les Olimpíades, però aquell somni ja no es podia complir.

Christian (David): Ja no podré complir el meu somni... Ja ni practicar puc.

Acte IV: El camí cap a Rio 2026

La Júlia reflexiona sobre la situació.

Sara (Júlia): No m'agrada l'esgrima, però aquesta serà la darrera vegada que ho intentaré.

La Júlia decideix entrenar-se durament per arribar a les Olimpíades i complir el somni del seu pare. Entrena sense descans i aconsegueix entrar al mundial, però encara li queda el repte més gran. El seu pare nota l'esforç que hi posa i se'n sent molt orgullós.

Dos anys després, és seleccionada per als Jocs de Rio 2016. La Júlia arriba a la final.

Sara (Júlia): Aquesta és la final contra Alejandro García, el millor esgrimista del món.

Quan sembla que ja ha perdut, la Júlia remunta. Guanya, queda primera i aconsegueix l'or olímpic. Des de les grades, el seu pare plora d'alegria: la Júlia ha complert el seu somni.

Sara (Júlia): He guanyat, he guanyat!

Christian (David): Ets la millor!

Així va ser com la Júlia va complir el somni del seu pare. Poc després, es retira de la competició, però ho fa sentint-se molt orgullosa.

ROBOTS VS. HUMANS

Uns alumnes de 6è es disposen a anar de viatge d'estudis, quan el seua vió perd el control i aterren a una illa deserta. Realment seran els únics en aquella illa?

Col·legi:

CEIP Miquel Duran i Saurina, d'Inca

Curs:

6è de Primària

Assignatura:

Educació Artística

Professora:

Jenny Lorden

Obra
representada
al CaixaForum
de Palma

Participants:

Ona Lladó Estrany
Maria Prats Ramis
Martina Nicolau Guijosa
Mateu Cabot Oliver
Lucía Varo Fernández
Marta Navarro Turmo
Toni Joan Pastor Coll
Maria Cardona Llompart
Laia Pedregal Berenguer
Àngela Perelló Coli
Martí Crespi Rayó
Júlia González Llompart
Noa Toscano Llabrès
Kayla Maria Felipe Saurina
Martina Olimpia Pillón
Gisela Matemalas Vergara
Hana Isabel Leiva Naito
Ainhoa Miranda Álvarez

Actriu i directora (amiga)
Actriu i directora (amiga)
Actriu (amiga)
Actor (mag)
Actriu (amiga)
Actriu (amiga)
Actor (ajudant de mag)
Actriu (veu en off robot)
Actriu (robot)
Actriu (amiga)
Actor (amic)
Ballarina
Ballarina
Ballarina
Ballarina
Ballarina
Ballarina
Ballarina

(VEU EN OFF: "Señores pasajeros, bienvenidos al vuelo de Iberia 2073 con destino a Granada, abróchense los cinturones y plieguen sus mesillas". En breves momentos iniciaremos el despegue, ¡buen vuelo!).

Ona: És meravellós veure la nostra estimada illa des de l'aire!!

Lucia: A jo m'encantaria poder volar entre els núvols!

(VEU EN OFF: "Señores pasajeros estamos atravesando una zona de turbulencias, manténganse sentados y con los cinturones abrochados, muchas gracias por su atención").

Martina: Ei nines, heu notat això? Això no em fa molt bona pinta.

Maria P.: Bé, deu ser que ja estem a punt d'aterrar.

Martí: Clar, deu ser això, no et posis "dramitas" Martina, que no serà res.

Marta: No sé si és qüestió de fer drama però..., mirau per la finestra.

Àngela: Ui Ui, això pareix, que baixa molt ràpid no? ...

Ona: I això que es veu, no sembla el nostre destí.

(S'apaguen els llums i es senten crits de pànic)

TOTS/ES: AHHHHHHHHHHHHHHH!!!!

Lucia: ...Ei amics, amigues, vos trobau bé?

TOTS/ES: SÍ, ESTEIM BÉ!!!

(Surten de l'avió)

Martina: On som? Clarament això no era el nostre destí. Sembla que aquí no hi ha ningú.

Maria P.: Pareix que és una illa deserta. Mirau aquí hi ha una nota!

Martí: Venga, tu flipes, vols dir que hi ha una nota a una illa deserta?? Idò no serà tan deserta, no??

Marta: Deixa'm veure!! Efectivament, és una nota i té tres reptes escrits. Un moment... Posa que si els superam, apareixerà qualcú especial.

Àngela: Deixa'm llegir el primer repte. Diu així:

1. Localitzeu l'arbre més proper que tenguí un gran tronc, el repte consisteix en fer voltes agafats de les mans fins que aparegui un senyal.

(Comencen a fer voltes i de sobte s'il·lumina la copa de l'arbre)

Ona: Uaaaau clarament aquest deu ser el senyal, no? Passem al segon repte, quina emoció!!

Lucia: El segon és un repte matemàtic i diu així:

2. El doble de dos terços de la mitad de 180 és:

Martina: Ja ho tenc, el resultat són 120!!

Maria P.: Molt bé Martina ets una crack en mates. A veure que diu el tercer repte, quins nervis!

Martí: Diu així:

3. Heu d'aconseguir arribar al cim del turó que teniu al davant. Allà trobareu una campana que heu de fer sonar.

Marta: Ràpid, no hem de perdre temps, seguiu-me que jo són molt bona fent de guia de muntanya.

Martí: “Baja modesto que sube Marta”... Jajajaja.

(Arriben al cim de la colina i...)

TOTS/ES: Uaaaaauuuuuu!!!!

Àngela: I tu qui ets???

Mateu: Jo som el gran mag d'aquesta majestuosa illa. Em present, som el mag Mateu!

I ell és, el meu gran fidel company d'aventures, en...

Ona: Perdona, però aquí només et veim a tu...

Mateu: Què?? Vaja, on s'ha tornat a ficar...TONI JOAN!!!! És que és un poc despistat!

Toni J.: Aquí hi som gran mag, perdoni gran mag, és que he vist una papalloneta preciosa i he seguit el seu vol i...

Mateu: El que vos deia, tot lo dia vola, jajaja.

Lucia: Encantada de conèixer-vos, però noltros tenim un gran problema, ens podrieu ajudar??

Toni Joan: I tant el gran mag sempre té solucions per TOT.

Mateu: Sempre que no m'ho espenyes clar.

Martina: Resulta que hem tengut un accident i hem aterrat aquí i ara no sabem com tornar al nostre destí. Tu ens ajudaries??

Mateu: Clar que sí, però m'heu de prometre que mai li contareu a ningú.

Toni J.: Aproximau-vos tots i junteu tots les mans, concentració i... Ups perdó!

(De sobte, se'n van a una realitat paral·lela.)

Maria P.: Però, on som? Això no pareix el nostre destí.

Martí: Ni d'enfora això és Granada. Jo crec que aquest “tiparraco” ens l' ha jugada. No estau d'acord?

Marta: Crec que per primera vegada de sa teva vida, tendràs raó.

Tots/es: Mag Mateu, treu-nos d'aquí!!!

(De sobte tornen a l'illa)

Àngela: Ja tornam a ser aquí?? Bé, tanta sort que hi som tots i ens trobam bé.

Ona: Idò crec que no has estat molt observadora Àngela. No t'ha fixat que falta na Marta

Lucia: Es vera, on és?

Mateu: Perdonau petites criaturetes, crec que m'he embullat un poc amb aquest encanteri, no m'ho tengueu present.

Toni J.: Jajaja vaja com “la lias” i resulta que jo som el despistat.

Martina: Perdó, però no sé si sou conscients que la nostra amiga ha desaparegut. O sigui que no sé que feim aquí aturats, anem a cercar-la ja!

Mateu: Sí sí, mil disculpes. Esper que la trobeu ràpid.

Maria P.: Atura, atura, tu ens has ficat en aquest embolic, així que tu també vens.

Toni J.: Au idò, ja ho has sentit, vengaaa, adéu!!

Martí: No, no, no, tu també, l'has ajudat, o sigui que... “Aligerando que es gerundio”.

Toni J.: D'acord, d'acord no me pressioneu.

(Es posen a cercar i s' aturen a una cova)

Àngela: Mirau aquesta cova, pot ser na Marta ens ha volgut fer una broma i s'hi ha ficat. Ona-Doncs... Entram no?? Encara millor jo em qued vigilant.

Lucia: Crec que em qued amb tu.

Martina: Jo crec que també.

Maria: I jo!

Martí: Però quina colla de porucs, venga jo quedaré amb voltros que no vos passi res.

Àngela: De veres, i tu ets el valent del grup? Venga va, entraré jo.

(Entra a la cova es senten renous estranys, i es sent un crit, de sobte es fa el silenci.)

Tots/es: AHHHHHHHHH!

Ona: Que ha estat això?

Lucia: No ho sé.

Martina: Eo, eo, eo, Àngela, hi ets???

Maria: No contesta, què feim?

Martí: Obvi, haurem d'entrar, no? Tu primera...

(De sobte apareix el mag i el seu súbdit)

Ona: I voltros d'on sortiu? Ha desaparegut una altra amiga, començ a ensumar que teniu alguna cosa a veure.

Mateu: Noltros??? Més enfora de la realitat!!

Toni Joan: Sí la vostra amiga s'hi ha ficat per aquí, és probable que hagi trobat una sortida.

Tots/es: Anam a cercar-la!!!

(Després d'una bona estona caminant, la troben fermada a un arbre)

Ona: Àngela estimada, qui t'ha fet això??

(N'Àngela es comunica en llengua de signes.)

Lucia: Sembla que no pot xerrar.

Martina: Mira es comunica en llengua de signes.

Maria Prats: Tanta sort que vares ser la més aplicada amb les classes que ens va donar na Cris la mediadora de l'escola.

Martí: Esperau, esperau que jo la entenc. *(En veu baixa diu a tots)*

Martí: Diu que els culpables són el mag i el seu súbdit i que li han robat la parla perquè tenen un pla malvat.

Ona: Idò anem a cercar a aquests polissons a veure quin és el seu pla. *(En llengua de signes n'Àngela diu que na Marta està amb ells)*

Lucia: Crec que diu que na Marta és amb ells.

(Tornen a endinsar-se al bosc i veuen un petit refugi)

Martina: Alerta que no ens vegin, semblen perillosos.

Maria P.: Que veuen els meus ulls, està construint un robot.

Martí: Pareix que no hi són perquè no entram a veure que passa?? Ona: Venga valent, entra tu.

(N'Àngela diu que entrin tots, en llengua de signes)

ROBOT: Hola amics, jo som el robot creat pel mag i ara som conscient que la meua creació ha estat fruit de diverses accions dolentes. Ha robat els sentiments de la vostra amiga que la té oculta i li ha robat la parla a ella, per això no té llenguatge verbal.

Teniu una missió, que és derrotar al Mag així podreu tornar a la vostra realitat, jo vos ajudaré!

(Posen trampes pel bosc i atrapen al mag i al seu súbdit)

Martí: Voltros espavilats, on és la nostra amiga? I feis el favor de tornar la veu a n'Àngela!

Mateu: Intuesc que això ja no serà possible, perquè el robot ara és l'amo i senyor dels sentiments i la veu de les vostres amigues, jajaja

Toni Joan: Però mag, jo no me vull quedar fermat per sempre, fes alguna cosa no?

ROBOT: No vos preocupeu humanoides, si jo em desconnect la vostra amiga tornarà, de la mateixa manera que l'altra amiga també recuperarà la seva veu. O sigui que ha arribat el moment del nostre comiat. I recordau aventureres, això ha estat una gran lliçó de vida Qui sap si en un futur els robots governaran el món i la intel·ligència artificial vos robarà les identitats, fins i tot els nostres propis sentiments, emocions, somnis... Pot ser tots i totes hauríem de reflexionar cap on va aquest món, no trobau?

(El robot es desconnecta i en poc segons apareix na Marta i n'Àngela torna a xerrar)

Maria P.: I ara què? Mag de "pacotilla" ens ajudaràs a sortir d'aquí?? O et quedaràs fermat per sempre!

(S'APAGUEN ELS LLUMS I QUAN S'ENCENEN SÓN A L'ESCOLA).

(COREOGRAFIA FINAL: ROBOTS vs. HUMANS).

NO DONIS L'ESQUENA, NI TANQUIS EL'S ULLS

Un grup d'amics i amigues arriben a l'escola i no hi ha ningú, però troben el cartell d'una nina desapareguda. Es posen a investigar, troben pistes i nous personatges misteriosos que els ajudaran en aquesta gran aventura.

Col·legi:

CEIP Miquel Duran i Saurina, d'Inca

Curs:

5è de Primària

Assignatura:

Educació Artística

Professora:

Jenny Lorden

Participants:

Ona Lladó Estrany
Maria Prats Ramis
Addaia Goñalons Perelló
Lucía Rosas Rego

Victòria Tries Ramis
Emma Ruiz Díaz
Aina Serra Álvarez
Celia López Tessone
Marta Alorda Carrasco
Ester Villalonga Llompart
Dayana Desirée Camacho Bravo
Maria Villalonga Llompart
Núria Fuster Díaz
Alexa Luisana Sánchez Pacheco
Miquel Herrero Reus
Oriol Bailón Rovira
Rubén Urbano Escobar
Fátima El Jai Benhamou
Naroa Ramis Rigo
Roberto Reyes García

Directora
Directora
Actriu (ombra)
Actriu (nineta desapareguda)
Actriu (amiga)
Actriu (compria)
Actriu (compria)
Actriu (compria)
Actriu (ànima)
Actriu (ànima)
Actriu (amiga)
Actriu (amiga)
Actriu (amiga)
Actriu (conserge)
Actor (ombra)
Actor (mare)
Actor (amic)
Actriu (amiga)
Actriu (amiga)
Actor (ombra)

Rubén: Feis via que encara arribarem tard.

Núria: Però si es aquí devora i ja arribam.

Marta: Mirau les portes estan tancades, i ja és hora.

Desi: No ho trobau estrany, sempre obren puntuals.

Ester: Mirau, mirau, aquí hi ha un cartell d'una nina desapareguda.

Maria: Ahhhh, ja se perquè no hi ha ningú a l'insti, estan cercant aquesta nina desapareguda.

Naroa: Mira la porta s'està obrint, qui deu ser?

Fàtima: Ei, però que fa? Ha sortit a tota velocitat!!!

Victòria: No era el profe de mates?? Què li haurà passat??

Rubén: La porta s'ha quedat mig oberta, què vos pareix si entrem?

Núria: Voltros sabeu que jo som molt responsable, jo vot que no.

Marta: Venga Núria, deixa de ser tan bona nina, que segur que no passa res.

Desi: Al cap i a la fi és el nostre insti, no? No feim res dolent.

Ester: Jo vot que no, i no es qüestió de responsabilitat, més bé és que em faig cagarines:

Maria: Però a veure, que ens pot passar? Sí és el nostre insti on venim cada dia.

Naroa: Exacte!! No crec que això sigui una apocalipsi zombi, no? Jajaja

Fàtima: No sé, però això no fa molt bona pinta, jo vot també que no.

Victòria: Venga va, no tingueu por, que segur que tot és normal i avorrit com sempre. Ja he entraaaaaat!!!!

Rubén: Però però però... Això què és? Què ha passat aquí?

Núria: Mare meva quin desgavell. Hi ha papers, llibres per tot, taules tombades... Però quin desordre!!

Marta: Quin desastre. Heu vist això? Sembla el punt verd del meu poble.

Desi: No sé si hi ha hagut una apocalipsi, però sí que sembla que ha passat un cap de fibló.

Ester: Ei, ho heu vist?? Quina por, per favor!!!

Maria: Però que has vist Ester? Ja perquè ens semblam físicament, si no, no diria que som bessones, ets una poruga.

Narrea: Res de poruga, jo també ho he vist amb els meus propis ulls. Eren unes ombres. Fàtima: Sí, jo també les he vist. De fet, ara mateix em sent molt vigilada.

Victòria: Acabau de sentir unes rialles?? Seguiu-me que crec que venen d'allà.

(Entren dins un aula i...)

Rubén: Mirau a la pissarra digital, hi ha unes imatges.

Núria: Què deu significar aquesta roba i aquest passadís.

Marta: Clarament algú ens ha deixat aquestes imatges com a pistes, no??

Desi: Ui ui ui, que això s'està convertint en una pel·lícula americana.

Ester: Sí, sí, sí... Però de les "xungues"!

Maria: Mirau, també surt el número d'una aula.

Narrea: Idò a què esperam, anem cap allà, no?

Fàtima: Molt empoderada et veig Narrea! Jo millor, em torn a casa.

Victòria: Ni xerrar-ne, tu vens amb noltros, som un gran equip i et necessitam.

(Entren a una altra aula)

Rubén: Hola, però si vostè és la conserge no??

Conserge Alexa: Sí, i estic aquí intentant esbrinar què d'altres ha passat, voltros sabeu res??

Núria: Només que una nina ha desaparegut i que l'insti està fet un desastre i vostè que sap?

Conserge Alexa: No molt més que voltros, la veritat que també estic en estat de xoc.

Marta: Bé una cosa que no l'hem dit, és que hem trobat unes imatges a l'aula d'aquí devora. Desi: Tu saps

que vol dir tot això?? (Mostra una imatge del mòbil)

Conserge Alexa: Idò això no ho sé, però aquest passadís em sona moltíssim, si voleu vos dic on és.

Ester: I tant que volem, però vostè va davant, eh?

Maria: Ei Narrea, t'has fixat que la conserge duu unes sabates iguals que les de la pantalla?

Narrea: Ualaaa es vera, tu creus que ens la està colant?

Fàtima: Jo ara mateix no em fiaria ni de jo mateixa.

Alexa conserge: Entreu per aquí, clarament aquest és el passadís que cercau. *(Es tanca la porta de sobre)*

Victòria: Ei vostè, obriiii!!!! Ens ha tancat!! Però que s'ha cregut? Ja m'ensumava jo que aquesta conserge no era "trigo limpio".

(Se senten unes rialles)

Cèlia: I voltros qui sou, i què feis al nostre amagatall??

TOTS/ES: AHHHHHHHHHHHHHHHHH!!!!!!

Addaia: Ei ei ei, tranquil·litat, que noltros no som enemics, només volem saber perquè heu entrat aquí.

Tito: Exactament, quina és la vostra intenció?? Perquè que jo sàpiga, ningú sabia de la existència d'aquest lloc.

Miquel: Idò mira tu, ens han descobert, ja no podrem continuar fent les nostres polissonades, tan divertides que eren.

Aina: Ai sí, ara mor de la pena!!! Ja no podré canviar-li de lloc les motxilles als nins, o amagar el material o robar els berenars...

Emma: Però Aina vols callar, que al final ens ficaràs en un bon embolic. A veure que voleu exactament?

Rubén: Només volem saber que ha passat amb la nina desapareguda.

Núria: Bé i també perquè l'Insti està fet un autèntic desastre.

Cèlia: De moment no vos podem respondre a cap d'aquestes preguntes, no tenim ni idea.

Addaia: No veis que nosaltres vivim a una realitat paral·lela. No ens interessa gaire el món exterior.

Tito: Sí, noltros som feliços vivint aquí, apartats de les vostres realitats d'adolescents pertorbats.

Miquel: Ei Tito, tampoc te passis, que no es tracta de faltar al respecte. Però una mica de raó sí que té.

Marta: Què vols dir?? Què mai sortiu d'aquí?

Aina: No exactament, en realitat sortim quan no hi ha ningú. Bé i també per fer les nostres polissonades, jejejeje.

Emma: Així és, però no penseu que som males persones, eh?? Només ens podríem catalogar com uns petits antisistema.

Bé, però anem al "lio", que voleu??

Maria: Què vos semblaria, sortir d'aquí, per favor?

Ester: I segon, ens podeu ajudar a cercar la nina desapareguda??

Celia: Jo estaria ben disposada, però no sé si ens podem fiar de voltros.

Addaia: Imagina't que després li conten al món i ens descobreixen, serà catastròfic.

Tito: Si vos ajudam, ens heu de prometre que mai de mai xerrareu de nosaltres.

Miquel: I a més a més, vos convertireu a partir d'ara en els nostres còmplices.

Aina: Això que vol dir que ens ajudaran a fer les nostres polissonades. Sííí, m'encanta tenir uns aliats.

Emma: Ai estimada, tu sempre amb les teves curolles.

Venga d'acord, vos obrirem i vos ajudarem a cercar a la nina perduda.

(Surten del passadís i...)

Fàtima: Mirau aquí hi ha un mapa, és de l'insti.

Victòria: Sí, i aquí hi ha una zona assenyalada amb vermell. Bingo!!! Segur que la trobam. *(Després d'unes hores cercant...)*

Celia: Mirau, aquest deu ser el punt que assenyalava el mapa.

Addaia: Sí, clarament és aquí, però no veig ningú.

Tito: Mirau aquest armari, no pensau que pot estar a dins?

Miquel: Tu creus? És molt petit, quina claustrofòbia no??

Aina: Anam a obrir-lo, anam a obrir-lo, anam a obrir-lo!!!! Emma-Venga idò a la de tres... 1, 2 i 3!!

Lucia: Hola...

Rubén: Però nina, que fas aquí amagada?

Núria: Tot l'insti t'està cercant.

Marta: Estàs bé??? Per què t'has amagat?

Lucia: Gràcies bona gent, per la vostra preocupació. Però m'estimaria més seguir aquí amagada i tota sola.

Desi: Però que dius, no et pots quedar a viure dins un armari eternament.

Lucia: Ja ho sé, però el que no vull per res del món, és tornar a classe. No puc més amb alguns dels meus companys i companyes. Tot el dia se fiquen amb jo i em fan la vida impossible

Ester: De veres?? I això per què??

Lucia: No sé, vaig arribar nova aquest curs i no m'accepten. I com som molt bona estudiant em diuen de tot, "empollona", pilotera...

Maria: De veres, que dolenta és la enveja.

Lucia: Així és, jo també pens que és enveja, però ja no puc més. Tenc ganes de desaparèixer d'aquest món cruel.

Naróa: Però que dius nineta? Això mai!! Noltros t'ajudarem. Lucia: De veres, voltros seríeu els meus amics i amigues? Fàtima: I tant!! Al nostre grup sempre seràs benvinguda. Victòria: Així és a partir d'ara...

(“RIIIIIING” SONA UN DESPERTADOR)

Lucia: Uaaauuu, quin somni! Semblava molt real, crec que ha arribat el moment de contar-li tot a la meva mare. Mamà!!!

Mare: Bon dia carinyet meu, com has dormit avui?

(Na Lucia li conta a la mare que li estan fent “bullying” des de fa mesos)

Mare: Però carinyet meu, perquè mai m'ho havies dit. Ara em sent fatal per no haver-ho detectat. Ara mateix aniré a xerrar amb la directora del centre, això no s'ha de consentir de cap de ses maneres.

Lucia: Però mamà segur que no serà contraproduent? Igual després se fiquen més amb jo.

Mare: Què??? Por “encima de mi cadàver”. A la meva filleta estimada ningú mai més li farà mal, que s’ha pensat aquesta colla d’adolescents salvatges.

Mare: Recordau la importància d’expressar els vostres sentiments a alguna persona de confiança, sobretot si algú de vosaltres rep maltractaments, verbals, físics...

Els adults sempre som aquí, per escoltar-vos.

Si algú de voltros detecta un cas d’assajament cap un company o companya, no doneu l’esquena ni tanqueu els ulls.

UNA CONVERSA A TEMPS... POT CANVIAR VIDES!!

1936
2026
ANIVER
SARIO

**Cercle de Belles Arts
de Palma de Mallorca**

Carrer Unió 3, segona planta
Can Balaguer
07001 Palma

Tel. 657 581 581
info@circulopalma.es
www.circulopalma.es

Fest-te soci!